

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 24. kolovoza 2022.

[[Multimedia](#)]

Porođajne boli svega stvorenja. Povijest stvorenja kao misterij gestacije

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nedavno smo proslavili Uznesenje Isusove Majke na nebo. To otajstvo osvjetljava ispunjenje milosti koja je oblikovala Marijino određenje, a baca svjetlo i na konačni cilj našega života. Ovom slikom Djevice uznesene na nebo želim zaključiti ciklus kateheza o starosti. Na Zapadu je promatramo uzdignutu u nebo, obavijenu sjajem slave; na Istoku je se pak prikazuje kako leži, spava, okružena apostolima u molitvi, dok je Uskrsli Gospodin nosi na rukama poput djevojčice.

U teologiji se uvijek razmišljalo o odnosu tog jedinstvenog „uznesenja“ sa smrću, koje nije definirano dogmom. Mislim da bi bilo još važnije izravno razjasniti odnos tog otajstva s uskrsnućem Sina, koje svima nama otvara put rođenja na život. U božanskom činu u kojem se Marija ponovno sjedinjuje s uskrsnim Kristom nije samo nadiđena uobičajena tjelesna propadljivost što je sa sobom nosi ljudska smrt – ne samo to – nego je anticipirano tjelesno preuzimanje Božjeg života. Anticipirano je, naime, uskrsnuće određeno za nas ljude: jer, prema kršćanskoj vjeri, Uskrsli je prvorođenac mnoge braće i sestara. Uskrsli Gospodin je onaj koji je otišao prije, koji je uskrsnuo prije svih, a zatim ćemo poći mi. To je naše određenje: uskrsnuti.

Mogli bismo reći – tragom Isusovih riječi Nikodemu – da je to pomalo kao drugo rođenje (usp. *Iv 3*,

3-8). Ako je prvo bilo rođenje na zemlji, ovo drugo je rođenje za nebo. Nije slučajno što apostol Pavao, u tekstu koji je pročitao na početku, govori o porođajnim bolima (usp. *Rim 8, 22*). Kao što smo, netom čim izađemo iz majčine utrobe, to zapravo uvijek mi, isto ljudsko biće koje je bilo u utrobi, tako se, nakon smrti, rađamo u nebo, u prostor Božji, i opet smo to isti mi koji smo kročili ovom zemljom. Slično se dogodilo Isusu: Uskrsli je uvijek Isus, ne gubi svoju ljudskost, iskustvo onoga što je proživio, pa čak ni svoju tjelesnost, ne, jer bez nje on više ne bi bio On, ne bi bio Isus: to jest, sa svojim čovječtvom, sa životnim iskustvom koje je proživio.

Govori nam to iskustvo učenikâ, kojima se ukazuje četrdeset dana nakon uskrsnuća. Gospodin pokazuje rane koje su zapečatile njegovu žrtvu; ali to više nisu ružni biljezi trpljenja i poniženja koje je podnio u svojoj pregorkoj mucu, sada su neizbrisiv dokaz njegove vjerne ljubavi do kraja. Uskrsli Isus svojim tijelom živi u trojstvenoj Božjoj intimi! I u njoj ne gubi sjećanje, ne napušta vlastitu povijest, ne rastače odnose u kojima je živio na zemlji. Svojim prijateljima je obećao: „Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja“ (*Iv 14, 3*). On je otišao da pripravi mjesto svima nama i nakon što pripravi mjesto doći će. Neće doći tek na kraju za sve, doći će svaki puta za svakog pojedinog od nas. Doći će nas potražiti da nas dovede k sebi. U tome smislu smrt je pomalo korak prema susretu s Isusom koji me čeka da me povede k sebi.

Uskrsli živi u Božjem svijetu, u kojem ima mjesta za svakoga, gdje nastaje nova zemlja i gradi se nebeski grad, konačni čovjekov dom. Mi ne možemo zamisliti tu preobrazbu naše tjelesnosti koja je smrtna, ali smo sigurni da će u njoj naša lica sačuvati svoju prepoznatljivost i omogućiti nam da u nebu u kojem Bog prebiva zadržimo ljudsko obličje. Omogućit će nam da, s uzvišenim osjećajima, sudjelujemo u beskrajnom i sretnom preobilju Božjeg stvaralačkog čina, čije ćemo sve pustolovine beskrajno osobno doživjeti.

Kad Isus govori o Božjemu kraljevstvu, On ga opisuje kao svadbenu gozbu, kao veselje s prijateljima, kao posao koji kuću dovodi do savršenstva: to je iznenađenje koje žetvu čini bogatijom od sjetve. Uzeti zaozbiljno evanđeoske riječi o Kraljevstvu omogućuje našoj osjetljivosti uživati u Božjoj djelatnoj i stvaralačkoj ljubavi i dovodi nas u sklad s novim određenjem života koji sijemo. U našoj starosti, dragi vršnjaci i drage vršnjakinje, govorim to „starcima“ i „staricama“, u našoj starosti važnost tolikih „detalja“ koji čine život – milovanja, osmijeh, gesta, rad koji se cijeni, neočekivano iznenađenje, gostoljubiva radost, vjerne veze – postaje još izraženija. Ono bitno u životu, što doživljavamo kao najdraže kad se primakne oproštaj od života, postaje nam konačno jasno. Eto: ta mudrost starosti mjesto je našeg nastajanja, koje osvjetljava život djece, mladih, odraslih, cijele zajednice. Mi „starci“ morali bismo biti to za druge: svjetlo za druge. Cijeli naš život izgleda kao sjeme koje će morati biti zakopano u tlo da bi se rodio njegov cvijet i plod. Rodit će se, zajedno s ostatkom svijeta. Ne bez muke, ne bez boli, ali će se ipak roditi (usp. *Iv 16, 21-23*). I taj život uskrslog tijela bit će stotinu i tisuću puta življi nego što smo ga okusili na ovoj zemlji (usp. *Mk 10, 28-31*).

Nije slučajno što Uskrsli Gospodin, dok čeka apostole na obali jezera, peče ribu na žeravici (usp. *Iv* 21, 9) i potom je pruža njima. Ta gesta brižne ljubavi daje nam naslutiti što nas čeka kad prijedemo na drugu obalu. Da, draga braćo i sestre, osobito vi stariji, najbolje od života tek ćemo vidjeti. „Ali mi smo stari, što imamo više vidjeti?“ Ono najbolje, jer ono najbolje od života tek nam je vidjeti. Nadamo se toj punini života koja nas sve čeka, kad nas Gospodin pozove. Neka nam Majka Gospodinova i Majka naša, koja je prije nas otišla u raj, vrati treperenje od očekivanja jer to nije očekivanje koje umara i uspavljuje, ne, to je očekivanje od kojeg čovjek upravo zatreperi: „Kad će doći moj Gospodin? Kad ću moći poći tamo?“ Ima tu malo i straha jer ne znam što znači taj prijelaz i prolazak kroz ta vrata ulijeva ponešto i straha, ali je tu uvijek Gospodinova ruka koja te vodi naprijed i nakon što se prođe kroz vrata slijedi veselje i klicanje. Budimo budni, vi dragi „stari“ i drage „starice“, moji vršnjaci, budni budimo, On nas čeka, samo jedan prijelaz a zatim slavlje i klicanje.

APEL

Ponavljam poziv da se isprosi od Gospodina mir za ljubljani ukrajinski narod koji šest mjeseci – to je upravo danas – trpi strahote rata. Nadam se da će se poduzeti konkretni koraci da se okonča rat i ukloni opasnost nuklearne katastrofe u Zaporizhji. Nosim u svom srcu zatvorenike, posebno one koji se nalaze u osjetljivim uvjetima i tražim od mjerodavnih vlasti da se založe za njihovo oslobađanje. Mislim na djecu, tolike poginule, zatim tolike izbjeglice – ovdje u Italiji ih je jako mnogo – tolike ranjene, toliku ukrajinsku djecu i rusku djecu koja su postala siročad, a ta pojava nema nacionalnost, izgubili su tatu ili mamu, i ruska i ukrajinska siročad. Mislim na toliku okrutnost, na tolike nedužne koji plaćaju cijenu ludila, ludila svih strana, jer rat je ludost i nitko u ratu ne može reći: „Ne, ja nisam lud“. Bezumnost rata. Mislim na onu jadnu djevojku koju je u Moskvi raznijela bomba postavljena ispod sjedala u automobilu. Nevini plaćaju cijenu rata, nevini! Razmišljajmo o toj stvarnosti i recimo jedni drugima: rat je ludost. A oni koji zarađuju od rata i trgovine oružjem su kriminalci koji ubijaju čovječanstvo. Sjetimo se i drugih zemalja koje su već duže u ratu: Sirija već više od deset godina, sjetimo se rata u Jemenu, gdje mnoga djeca trpe glad, sjetimo se pripadnika etničke skupine Rohingye koji lutaju svijetom zbog nepravednog protjerivanja s njihove zemlje. Ali danas na poseban način, šest mjeseci od početka rata, mislimo na Ukrajinu i Rusiju, dvije zemlje koje sam posvetio Bezgrešnom Srcu Marijinu, da ona, kao Majka, svrne svoj pogled na te dvije ljubljene zemlje: neka pogleda Ukrajinu, neka pogleda Rusiju i donose nam mir! Potreban nam je mir!